

DECLARACIÓ INSTITUCIONAL 8 DE MARÇ

En els últims anys, el dia 8 de març, les dones dels diferents barris del districte de Sant Martí ens hem mobilitzat conjuntament amb la resta del moviment feminista a Barcelona, Catalunya i el món per ocupar l'espai públic i fer visibles les nostres reivindicacions vers una societat en què totes les dones tinguin els mateixos drets i no siguin discriminades ni excloses del sistema per cap motiu.

Les dones durant tot els segles hem fet una lluita i revolució silenciosa per ser dones, amb lluites, tenacitat i treball, hem superat molts obstacles que per ser dones hem de demostrar a tota la societat. Les dones reclamem que se'ns reconeixen el nostre lloc en aquest món, sacrifiquem gran part de la nostra vida en procurar el millor benestar a les nostres famílies i societat.

Aquest any, la COVID-19 no ens permetrà fer aquesta visibilització massiva però no deixarem que aquesta situació invisibilitzi la lluita feminista i la necessitat de posar-la en valor; així com el reconeixement i necessitat d'acompanyament i recursos cap a les entitats i xarxes de suport mutu que han prestat servei i ajuda a les diferents dones del nostre districte.

Precisament, la pandèmia ha fet encara més evident que la vida no seria sostenible sense els treballs de cura, ha fet aflorar la fragilitat i la vulnerabilitat de la vida humana. Els treballs de cura, tant remunerats com no, són centrals i vitals però no compten amb el reconeixement i el valor que els correspon.

La multiplicitat de crisis generades per la pandèmia de la COVID-19, crisi sanitària, econòmica, social i humana..., no pot servir d'excusa per justificar les desigualtats que les dones ja patim pel fet de ser dones. L'Estat del benestar s'ha mostrat incapaç d'assumir la responsabilitat de les cures, sostinguda majoritàriament sobre les dones. Estudis com l'informe Tiempo para el cuidado, d'Oxfam Intermón en 2020, ens diuen que el 75% d'aquestes labors les fan les dones sense rebre cap remuneració i un 16%, a canvi de salaris indignes ja que les treballadores domèstiques són el col·lectiu laboral més pobre del món. Per tant, manifestem que si ningú fes el treball que garanteix la vida, tot el sistema econòmic col·lapsaria.

A Espanya, segons dades del Ministeri de Treball, el col·lectiu d'empleades de la llar està compost per unes 600.000 treballadores, el 70% d'elles dones estrangeres. Un informe del sindicat UGT indica que els sous de les persones que treballen en el sector domèstic són aproximadament un 60% menors al salari mig brut a Espanya.

Durant la pandèmia, les dones, degut a la feminització de les feines relacionades amb les cures, hem estat més exposades al risc de contagi, a la violència masclista, a la vulnerabilitat laboral i a la invisibilització de la seva indispensable aportació. Segons dades de l'ONU, les dones que treballen en l'atenció al públic, els serveis sanitaris i serveis socials, són el 70%. Igualment, en els discursos fets, les dones hem quedat relegades i invisibilitzades, evidenciant la desigualtat en l'imaginari col·lectiu de la societat.

El efectes del confinament també han comportat un biaix de gènere: amb les escoles tancades i els infants a casa, les hores necessàries per a atendre-ho tot han augmentat exponencialment, així com

la càrrega de treball sobre les mares treballadores, amb el consegüent increment dels nivells d'estrès, empitjorament de la salut mental i restricció del temps per dedicar a la vida professional.

De nou, la COVID-19 ha fet palès el que les dones que tenim treballs remunerats ja sabíem: la conciliació real és una meta encara a assolir. Segons una enquesta del col·lectiu de dones professionals *Malasmadres*, el 22% de les dones ha renunciat a tot o part del seu treball per a cuidar dels infants en aïllament, al 37% se li ha denegat el teletreball malgrat la compatibilitat de les tasques i, en general, les mares treballadores estan afrontant les quarantenes dels seus infants consumint dies de vacances, excedències i permisos sense sou.

Per tot això, i d'acord amb el que estableixen els articles 60.6, 65, 73.5 i 101.1 del Reglament Orgànic Municipal, el Districte de Sant Martí vol manifestar el seu posicionament i aprovar la següent Declaració Institucional, sorgida del Consell de Dones de Sant Martí:

1. Que es dignifiquin i es posin en valor les condicions laborals de les dones que es dediquen a l'àmbit de les cures i el treball domèstic. El treball de les cures, on les dones estem sobrerrepresentades, és un treball invisible, no valorat socialment i realitzat en condicions de precarietat. Exigim que deixi de ser gratuït, mal pagat o subjecte de l'economia submergida, pel que reclamem polítiques públiques per socialitzar les cures.
2. Que els homes es facin coresponsables de les cures perquè tots i totes som vulnerables, ja sigui per edat, per malaltia o simplement com a éssers emocionals. Les persones, al llarg de la vida, necessitem compartir i ser cuidades, independentment del nostre gènere.
3. Que es garanteixin els drets de les dones migrades per poder desenvolupar la carrera professional triada. El Ministeri de Treball reconeix que el 70% de les empleades de la llar son dones estrangeres.
4. Que les dones tinguem accés a un sistema de prestacions i ajuts que garanteixi els drets socials per a totes, sense condicionar-ho a la seva situació administrativa. Reclamem que cap dona sigui considerada il·legal.
5. Que no acceptem estar sotmeses a pitjors condicions laborals, ni a cobrar menys que els homes per la mateixa feina. Llitem contra la precarietat laboral, una precarietat que s'ha agreujat amb el teletreball i les dificultats per conciliar-ho amb la vida privada, per tenir més edat, per ser jove, per ser migrada, per estar racialitzada, per tenir diversitat funcional o per tenir una imatge allunyada de la normativitat.
6. Que la nostra situació laboral ens permeti desenvolupar un projecte vital amb dignitat i autonomia i que l'ocupació s'adapti a les necessitats de la vida: l'embaràs o les cures no poden ser objecte ni d'acomiadament ni de marginació laboral, ni han de minvar les nostres expectatives personals ni professionals.
7. Que les dones joves deixin de ser les més damnificades per la gestió de la crisi sanitària i que se'ls permeti fer el seu projecte vital. Aquestes dones s'han vist afectades de manera més greu per formar part de sectors amb major taxa de contractes eventuais, major atur i més precarietat.

8. Exigim igualtat en les pensions que ens pertoquen. Demanem que el temps dedicat a tasques de cura i de la llar sigui reconegut en el càlcul de les pensions, tant de jubilació i viudetat.
9. Que volem decidir sobre les nostres vides i els nostres cossos. Exigim que els nostres processos vitals deixin de ser vistos com a patologies i poder triar lliurement si volem o no ser mares.
10. Que les dones grans puguin viure dignament allà on decideixin, ja sigui en centres residencials o al seu domicili. Reclamem recursos públics per garantir que la cura no recaigui únicament en les famílies i que les residències i les seves treballadores puguin disposar de les condicions i recursos necessaris per desenvolupar la tasca de cures.
11. Una educació pública i feminista, que trenqui amb els rols i estereotips de gènere imposats des de l'etapa infantil. De la mateixa manera, volem créixer en la diversitat de models relacionals i construir les nostres identitats sexuals i de gènere, sense por ni complexos.
12. Que les diferents administracions desenvolupin polítiques efectives contra la violència masclista. El confinament ha fet més vulnerables les dones que ja pateixen violència per part de la seva parella i també ha estat un context potencialment procliu a l'increment de situacions de violències masclistes. Exigim un sistema judicial amb perspectiva de gènere i interseccionalitat, que no empari els agressors ni revictimitzi les dones, sigui quin sigui el seu origen o situació administrativa.
13. Exigim que la sortida d'aquesta crisi posi al centre de les polítiques públiques el sosteniment de la vida i les cures. La resposta a la situació actual ha d'obligar a un compromís en què les dones no continuem sent precaritzades i discriminades i puguem viure en una societat més justa i igualitària, per tots i totes.

Eva Campos
Portaveu GM Barcelona en Comú

Lourdes Arrando
Portaveu GM Esquerra Republicana Catalunya

Silvia López
Portaveu GM Partit Socialista Catalunya

Ma Eugenia Angulo
Portaveu GM Ciutadans

Maria Arenillas
Portaveu GM Junts per Catalunya

Oscar Benítez
Portaveu GM Barcelona pel Canvi